Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 163. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 29, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 29-го СЕРПНЯ 1995 р. Ч. 163. РІК CII.

ЕКЗЕКУТИВА УНС ВІДБУЛА НАРАДИ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу відбув тут у п'ятницю, 4-го серпня ц. р., свої звичайні наради, на яких розглянено діяльність за перше півріччя.

В нарадах, якими проводила предсідник Уляна Дячук, взяли участь: заступник предсідника д-р Нестор Олесницький, директор для Канади д-р Петро Саварин, касир Олександер Благітка, секретар Марія Лиско і від Контрольної Комісії Василь Пастущук. Заступниця предсідника Аня Дидик-Петренко перебувала в цей час службово в Україні.

Серію звітів, після прийняття порядку нарад, започаткував О. Благітка.

Звіт О. Благітки

Загальне майно УНСоюзу за шість місяців зросло на 417,803 дол. до 74,540,962 дол. Минулого року за цей самий час майно зросло на суму 79,297 дол. У перший половині цього року УНС мав прихід 1,176,077 дол. з продажу пенсійних грамот, тобто на 91,666 дол. більше, як за цей самий час минулого року. Прихід з вкладок був на 63,037 дол. менший в цьому році. Прибуток з інвестицій був 1,870 дол менший.

Приходи Союзівки були менші за шість місяців цього року на суму 73,244 дол., але й зменшилися видатки на сумі 81,834 дол.

Дивіденду виплачено членам в суму 503,873 дол., згрошевлень грамот було на суму 180,000 дол., сплачених грамот було на 118,000 дол. менше, ніж за цей самий час минулого року. Посмертні виплати зросли на 163,488 дол. Бенефіти для працівників зменшилися на 181,480 дол. у наслідок зміни їх забезпечення. Виплати до департаменту забезпечення зменшились, бо не мусіли ми платити за трикратну річну контролю.

Недобір з видань зменшився на 211,638 дол., а датки на Бюро УНС у Вашінґтоні виносили до 30-го червня ц. р. 100,773 дол. Інші видатки були в рамках існуючого бюджету.

Корпорація Дому УНС. Прихід з винайму приміщення в будівлі за шість місяців року виносив 1,475,547 дол., за 143,059 дол. менше, ніж за цей час минулого року. Це зменшення є наслідком перебудови приміщень для деяких нових і старих клієнтів, які на час перебудови не платять ренту.

В загальному будівля УНСоюзу винаймлена на 94 відсотки, залишилося тільки 17,278 кв. футів до винайму.

Кілька реальностевих фірм виявили зацікавлення у продажу будинку, але ми покищо самі стараємося продати будівлю, без посередника.

Звіт М. Лиско

За першу половину ц. р. наші секретарі придбали 277 членів на загальну суму забезпечення 2,504,000 дол. Три чемпіони-організатори були: М. Пилип'як, Відділ 496 — 14 членів, В. Пастушок, Відділ 231 — 12 членів і А. Слюсарчук, Відділ 174 — дев'ять членів. Найвищу суму забезпечення мали також три секретарі: Я. Котляр, Відділ 42, Н. Пришляк, Відділ 45 і С. Чорний, Відділ 401, кожний з них одну полісу на суму 100,000 дол. Найвищу суму премії має А. Слюсарчук — 30,753.29 дол. З днем 30-го червня ц. р. УНС не продає більше акцидентового забезпечення. Хто хотів би мати цю форму забезпечення, може це зробити, придбавши нову поширену полісу АДБ, яка забезпечує до 10,000 дол. як додаток до будь-якої життєвої поліси.

Від січня ц. р. ми стратили трьох секретарів Відділів: Леона Вовка, Відділ 444 в Саскатуні, який помер 2-го лютого, Михайла Карачевського, Відділ 221, який несподівано помер 25-го березня 1995 року в Чикаґо і Миколу Драпалу, Відділ 96 з Піттсбурґу, який помер в липні ц. р. Це були віддані довголітні секретарі, яких втрату ми болюче відчуваємо.

УНСоюз має нових секретарів у таких відділах: Відділ 70 — Марія Кричковська, Відділ 96 — Слава Комічак, Відділ 194 — Олена Ґой, Від. 204 — Михайло Шпонтак, Від. 217 — Оксана Маркусь, Від. 221 — Олена Татарська, Від. 367 — Христина Дзюба, Від. 379 — Мирон Луцак, Від. 444 — О. Качковський.

Дев'ять відділів злучилися з січнем 1995: Відділи 225 і 425 злучилися з Відділом 125 — секретар Ґльорія Пашен, Відділ 141 з 356 — секретар Олекса Прудивус, Відділ 457 з 86 — секретар Іван Сєрант, Відділ 463 з 341 — секретарка Анна Петрик.

(Закінчення на стор. 3)

Нациста зі ЗСА судитимуть в Німеччині

Копенгаґен, Данія. — У висліді довгого судового процесу Верховний суд Данії прийняв рішення вислати в Німеччину американського громадянина Геррі Лавка, де його судитимуть за нацистську пропаганду, і якщо визнають винним, то він дістане щонайменше п'ять років тюрми.

Протягом уже декількох років Німеччина домагалася, щоб ЗСА видали Г. Лавка, мешканця стейту Небраска. Однак це ніяк не вдавалося, бо американський закон гарантує кожному громадянинові конституційне право на свободу слова.

Г. Лавка заарештували, коли він приїхав у Копенгаґен на міжнародний з'їзд неонацистів. Там він потрапив під дію данського закону, який забороняє неонацистську пропаганду. Верховний суд Данії прийняв своє рішення на підставі однієї цитати з газети, яку видає Г. Лавк: „Всі нецастя — від жидів. Геть жидів!"

Після суду Г. Лавк встиг крикнути репортерам: „Тут панує така демократія, коли всі мусять виконувати накази німецької жидівської республіки".

АМЕРИКАНСЬКІ ПІДПРИЄМЦІ ЗАКЛИКАЮТЬ СКАСУВАТИ АНТИКУБИНСЬКЕ ЕМБАРҐО

Вашінґтон. — Все більша кількість американських підприємців зі занепокоєнням звертається до Адміністрації у справі ембарґо на торгівлю з Кубою. Вони запитують, чи дійно це ембарґо є в інтересах Америки в той час, як інші країни поступово захоплюють кубинський ринок.

Декілька керівників великих корпорацій не тільки виступили з цього приводу у пресі, але й на спеціальних переслуханнях у Конґресі. Тиск на Президента Билла Клінтона зростає, бо американські ділові люди не хочуть втрачати можливости розвивати свої ділянки.

Однак Адміністрація покищо не має наміру міняти своє наставлення в цьому питанні. Виступаючи в Державному департаменті перед власниками і директорами великих промислових компаній, дорадник державного секретаря Александер Вотсон визнав, що „Европа й Азія активно стукають в двері Латинської Америки.

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

Не було інцидентів

КИЇВ. — Начальник адміністративних служб міліції Михайло Корнієнко поінформував пресу і телебачення, що 24-го серпня не зареєстровано жодного інциденту. Окрім пікетування будинку державної телерадіокомпанії представниками КПУ та інших лівих організацій, інших несанкціонованих мітинґів не було. У цьому він вбачає заслугу правоохоронних органів.

Л. Кучма відвідав флагманський корабель ВМС України

Крим (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма, який перебуває на відпочинку в Криму, відвідав флагманський корабель Військово-Морських Сил України сторожовик „Гетьман Сагайдачний". Президента зустріли командувач ВМС України, віце-адмірал Володимир Безкоровайний, перший заступник міністра оборони України, начальник Генштабу Збройних Сил України, генерал-полковник Анатолій Лопата, голова ВР Криму Євген Супрунюк, члени Військової ради ВМС України. Звертаючись до військових моряків, Л. Кучма сказав, що має наміри ближче ознайомитися з їхнім життям, проблемами, щоб внести корективи в державну програму розбудови флоти. „Нам усім хочеться, — зазначив Президент, — мати свою флоту, яку не соромно назвати флотою". Л. Кучму обрали почесним членом залоги „Гетьмана Сагайдачного". Президент також висловився за збереження військової присутности в Юґославії і пришвидшення поділу ЧФ. „Я прибічник присутности військової сили в Юґославії. Розумію, що не дай Бог, виведемо звідти миротворчі війська, то миру від цього не додасться в Юґославії. І в тім числі я підписав звернення до всіх президентів колишньої Юґославії. У відповідності з нашими пропозиціями в Лондоні, ми пропонуємо свої послуги, свою територію. Переговорний процес, політичний діалог потрібно продовжувати," — сказав Л. Кучма. На запитання, чи змінилося ставлення Президента до проблем ЧФ після візити в Севастополь, Л. Кучма відповів: „Моє відношення змінилося після сьогоднішнього дня. Цю проблему (ЧФ) треба вирішувати скоріше. Я думаю, що це на користь і Україні, і Росії, і офіцерам, і прапорщикам, і матросам, які служать на флоті. Україна готова хоч сьогодні підписати, на 99 відсотків це залежить від російської сторони. Наші експерти підготували вже два договори, що готові до підписання, але третій..." На цьому Президент зідхнув і не договорив.

Наркомана вбили на городі

Рівне — На Рівненщині в селі Оженин Острозького району селяни організували власну охорону городів від злодіїв-наркоманів, які ночами не лише викрадали мак, але й витоптували городину. В такий спосіб вдалося виловити чимало мисливців на макову соломку і здати їх міліції. Однак за кілька ночей до Маковея сторожеві не щастило. Він тримався цілу ніч, а під ранок засипляв і прокинувшись заставав знищений мак і витоптаний город. Напередодні Маковея він взяв з собою мисливську рушницю. Під ранок сторож задрімав і прокинувся тоді, коли почув, що хтось намагається витягти з його рук рушницю. Рушницю він втримав, а злодії почали втікати. Сторож вистрелив раз вгору, другий раз в темноту. Куля влучила в одного з втікачів і вбила на місці. Міліція намагається встановити ім'я загиблого. Сторож розповів, як усе сталося, але в селі ніхто його не осуджує. Дуже дошкулили всім злодії за останні роки. Про це надруковано в газеті „Відомості-Дейлі" з 17-го серпня.

Українські малярі можуть конкурувати на американському ринку

КИЇВ (Р. Р.). — Тут під час пресової конференції у Центрі сучасного мистецтва „Брама" виступила куратор з американської сторони першого українсько-американського симпозіюму графіків Алла Роджерс. Вона розповіла, що картину одного з українських малярів у ЗСА продано за 6.000 долярів. А. Роджерс є власницею картинної ґалерії у Вашінґтоні. Ця ґалерія спеціялізується у продажі українського малярства, інтерес до якого у Вашінґтоні зростає. „Якщо виявити наполегливість, то українські мистці зможуть конкурувати на американському ринку", — зазначила А. Роджарс. Цьому сприятиме і симпозіюм, проведений у Києві. В рамках симпозіюму відбулася низка зустрічей, лекцій, дискусій навколо сучасного графічного мистецтва, а також екскурсія до Закарпатської области.

Російський правозахисник-священик критикує Московський Патріярхат

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 23-го серпня, виступаючи на вічу з нагоди 40-го дня смерти Патріярха Володимира, відомий правозахисник-священик, борець за права Церкви, сьогодні депутат Державної думи Росії Глеб Якунін, наголосив на символічности того, що сороковини збіглися з 4-ою річницею краху держави, яку Президент ЗСА Роналд Реґен свого часу назвав „імперією зла". Ґ. Якунін також зауважив, що Московський Патріярхат перетворився на тоталітарну секту на чолі з патріярхом Алексієм, яка перешкоджає демок-ратії.

Ґ. Якунін висловив надію, що Патріярх Володимир буде невдовзі канонізований як святий. Щодо стосунків у Церкві, він зауважив, що створення Московського Патріярхату є нічим іншим, як структурою тодішнього КҐБ, про що свідчить документ, знайдений ним в архівах. Ґ. Якунін також зазначив, що жоден із вищих церковних ієрархів не виступив проти розпалювання російсько-української ворожнечі, зокрема щодо провокативних заходів деяких російських політиків про повернення Криму до складу РФ. Свій виступ Ґ. Якунін закінчив словами: „Хай живе вільна оновлена Україна і хай живе вільна оновлена Росія".

Українська делеґація відвідує Фінляндію

Гельсінкі (УНІАР). — У понеділок, 21-го серпня, до Фінляндії з офіційною візитою прибула делеґація України на чолі з міністром закордонних справ Геннадієм Удовенком. У ході візити передбачається продовжити політичний діялог з метою створення передумов для формування партнерських відносин в різних сферах суспільного життя. Важливим моментом візити стане обговорення основних параметрів наступної візити Президента України Леоніда Кучми до Фінляндської Республіки.

Фінляндія однією з перших визнала незалежну Україну і встановила з нею дипломатичні зв'язки. Правна база двосторонніх взаємин закладена підписанням ряду важливих угод, зокрема, про торгівлю і економічну співпрацю та про сприяння здійсненню і взаємний захист капіталовкладень. Серед інших документів варто назвати конвенцію про уникнення подвійного оподаткування. Останнім часом активізується взаємна співпраця в економічній галузі, в тому числі налагодженні прямих контактів між підприємствами. Уже майже три роки у Києві діє товариство „Україна—Фінляндія", яке об'єднує діячів культури, науковців, підприємців та студентів обох країн.

Перед лігою ще чимало праці

Джерзі Сіті, Н. Дж. (П. Часто). — Коли „Свободу" відвідують дуже відомі українські політичні і громадські діячі, про діяльність яких ми добре знаємо з преси і з їхніх власних виступів та публікацій, то хочеться розпитувати їх щось з того, що переважно перебуває "за кадром", щось про особисте життя, особисті почування, котрі стосуються не загальної української ситуації, а якихось певних, конкретних подій і фактів. Одначе на цей раз мова йшла саме про загальні речі — і було дуже цікаво.

Отже, наші гості — провідники Української ланки Світової ліґи за свободу і демократію: президент Левко Лук'яненко, генеральний секретар проф. Роман Гром'як, колишній представник Президента в Тернопільській області, і віцепрезидент проф. Петро Кононенко, директор Інституту українознавства при Національному університеті ім. Т. Шевченка.

Усі троє приїхали на чергову сесію ліґи, а відбувалася вона саме в Нью Йорку з огляду на близьке 50-річчя ООН. Хто не пам'ятає — раніше ця організація міжнародної неформальної дипломатії називалася, як висловився проф. Р. Гром'як, „просто і чітко": Антикомуністична Ліґа.З розпадом Совєтського Союзу, комуністичної імперії, логічно виникла підстава переменувати ліґу, цим підкресливши новий етап в житті багатьох народів — етап розвитку свободи і демократії. Центр — у Тайпеї, столиці Тайвану.

У редакції „Свободи" (зліва, сидять): Стефанія Букшована — член екзекутиви Української ланки Світової ліґи за свободу і демократію, д-р Левко Лук'яненко — президент ланки, депутат Верховної Ради України, почесний голова Української республіканської партії, (стоять): проф Роман Гром'як — генеральний секратар ланки, проф. Петро Кононенко — віцепрезидент.

Українська ланка виникла, що також логічно, після постання незалежної української держави і своє завдання в ній визначила, виходячи з гіркого досвіду нашого народу: не вдасться нам насолоджуватися промінями свободи і демократії, поки дочиста не обтрусимо зі своїх ніг попіл тоталітаризму, поки до кінця не осягнемо усіх злочинів комунізму і поки світові не покажемо, що комунізм був ворогом не тільки для українства, але для всього людства. Потрібен міжнародний суд над комунізмом, і як не українці, найбільш покривджена нація, то хто цього суду домагається?

Багатомовна подробиця на марґінесі: від проф. Р. Гром'яка відібрано пост представника Президента тільки за те, що він поїхав

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

КОРОЛЬ ЙОРДАНІЇ Гуссейн в останньому інтерв'ю для амманської телевізії підтвердив, що іракський режим плянував „вдруге захопити Кувайт і напасти на Савдійську Арабію". Король сказав, що одержані від зятів іракського президента Саддама Гуссейна іформації „викликають жах, коли подумати, що легко могло б дійти до катастрофи для всієї арабської нації і для самого Іраку, який не зміг би уникнути розпаду". Король запевнив, що „впливові міжнародні сили" не дозволять скасувати економічну блокаду навколо Іраку, поки він не виконає всіх без винятку резолюцій Ради безпеки ООН. Разом з тим король Гуссейн повідомив, що його країна не має наміру закривати кордон з Іраком, оскільки цей кордон є єдиним вікном у світ, через яке іракці дістають допомогу харчами і медикаментами.

В ДЕРЖАВНІЙ думі Росії відбулася пресова конференція колишнього прем'єр-міністра Совєтського Союзу Ніколая Рижкова, який проголосив про створення нового передвиборчого бльоку під назвою „Владу — народові". Н. Рижков пообіцяв „повернути Росії її велич". Метою бльоку є „відновлення сильної, єдиної Росії, відродження національної економіки та інтеграція колишніх совєтських республік в єдину державу". Цю програму має затвердити призначений на 28-го серпня установчий з'їзд. Серед кандидатів від бльоку Н. Рижков назвав Олеґа Шеніна, колишнього секретаря ЦК КПСС, який відтак був одним з учасників антидержавного заколоту в серпні 1991 року.

КАНАДСЬКА УРЯДОВА служба кримінальної розвідки у своєму останньому звіті стверджує, що „групи російської організованої злочинности стали дійсною загрозою для Канади і канадських інтересів". Звіт остерігає, що „злочинна діяльність, яка має російське коріння, створила в Канаді свій плацдарм і надзвичайно швидко активізується". Великою мірою це спричинено збільшенням кількости російських емігрантів у Канаді. Новоприбулі протиправні елементи вже встигли „інтеґруватися в міжнародну злочинну мережу і мають тісні контакти з подібними групами в ЗСА, Росії, Східній і Західній Европі, на Близькому і Далекому Сході".

В АМЕРИЦІ

НЕЗВИЧАЙНА ПОСУХА, якої не було у стейті Ню Йорку більше сотні років, викликала великі вогні у східній частині Лонґ Айленду, що із-за сильного вітру в четвер, 24-го серпня, поширилися на тисячі акрів лісу та кущів в околиці курпелевої місцевости Вестгемптон. Сотні людей евакували ніччю із їхніх домів, а у поміч місцевим пожежникам приїхали інші з усіх-усюдів, з Канадою включно. Губернатор стейту Джордж Патакі проголосив цю частину Лонґ Айленду „зоною знищення", а Президент Билл Клінтон обіцяв державну допомогу населенню, що вже втратило понад 2 міл. дол. у знищенні домів та підприємств.

АМЕРИКАНСЬКІ ДОСЛІДНИКИ ствердили, що деякі із популярних недуг — запалення легенів, менінгіт і інші — із цих, що спричинені бактеріями, тепер стають щораз більше відпорні на ділання антибіотиків і це вимагає іншого лікування. Тут в першу чергу лікарі ствердили відпорність на ділання пеніциліни.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Чи так важко вживати українську мову?

Після першої хвилі „українізації" в Україні, що прийшла після славного 24-го серпня 1991 року, якось завважуємо з автопсії та з усіх даних, які доходять доволі чисельно, що тихо і безшелесно проходить Україною нова хвиля русифікації в усіх ділянках культурного життя, а також у простому порозумінні поміж громадянами України. І тут маємо на думці не громадян України неукраїнців, а таки самих українців і це як осіб на видних політичних постах, так і звичайних пересічних людей.

Що є причиною такого стану? Почуття меншевартости, лінощі, чи страх перед „старшим братом"?

Яка причина не була б, бачимо, що у всіх відрізках навчання далі є брак українських підручників, про що голосно говорять компетентні особи, підтверджуючи також дивний факт, що бракує українських підручників для усіх рівнів навчання в Україні, в той час як Міністерство Освіти України одержує фонди з Росії на друкування підручників для російських шкіл. Подібна ситуація тепер на відрізку преси, де за останні два роки в Україні появилося 400 нових газет та журналів, друкованих російською мовою, а лише 103 українською.

Читаємо також у пресових повідомленнях, що більшість передач радіо і телевізії відбуваються російською мовою і ніхто не старається цей стан знову змінити.

Не краще діється у політичному житті, а вже зокрема на дипломатичному відрізку, де в останніх часах зайшли численні зміни на постах представників України в чужих державах, а з ними цілих штабів дипломатичного корпусу. Знаємо випадок в одному з українських осередків в ЗСА, де саме недавно прийшли нові люди до праці в українському консуляті, які зовсім спокійно почали вживати російську мову і лише гострий протест представників української громади, сподіваємось, змінить цей стан, що українську державу репрезентують російськомовні особи.

Цього тижня ми мали нагоду також ствердити, що спортова олімпійська екіпа, яка приїхала до Атланти, а зглядно до малого містечка Керролтон в Джорджії, яке „адоптувало" українських спортовців, уживає в порозумінні між собою лише російську мову.

Якось аж соромно, що ті, які носять на грудях напис „Україна" і напис „Україна" як місце заправи виписане на всіх знаках містечка, яке є господарем наших спортовців, не говорять українською мовою. І цей сумний факт ми мали нагоду таки безпосередньо ствердити на летовищі в Ню Йорку, коли частина цих наших спортовців відлітала до Києва.

Немає ніякого сумніву, що наступ русифікації є в повному розгарі, але чи ще і до того діє такий страх перед тим постійним „старшим братом", що не дозволяє молодому поколінню вживати українську мову чи просто воно цієї рідної мови не знає і не має охоти її тепер навчитися?

Якось важко собі уявити, щоб громадяни Росії вживали іншу мову, як російську, або щоб соромилися нею порозуміватися...

А скільки оповідань чуємо тепер від тих, що відвідують Україну, про те, як в державних установах панує ця російська мова і як без найменшого „але" уживають її у відношенні до гостей із ЗСА чи інших західніх країн. Чи можна тоді дивуватися, коли чужинці ще дальше ніяк не можуть зрозуміти різниці між українським і російським, різниці в історії, культурі і релігії?

Бідна ця наша українська мова, яка постійно є поставлена на другому місці, і ніяк не можна її висунути на перше. Але і бідні ті, що мають святий обов'язок її на кожному місці і в кожній життєвій ситуації вживати, а того не роблять і не вимагають від своїх ближніх.

Кажуть, що ми, українці, уміємо спільно остоятися тільки коли нас б'ють. Може нова хвиля русифікації допоможе зукраїнізувати Україну?

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дора Рак

ПРЕЛЮДІЯ ДО ПЕКІНУ

Дивна країна Китай — з великою культурою минулого, закоріненими традиціями і звичаями, але й з новими методами. От напередодні найбільш гуманної і мирної конференції ООН для поліпшення статусу жінок у цілому світі, уряд карою смерти десяток осіб прочищував місто від злочинців, а щоб закрити прикру соціяльну проблему, „переміщено" дівчат вулиці, хоча питання проституції буде розглядане на нарадах. А щоб підкреслити традиційне легковажне ставлення до західньої світу і цілої міжнародної спільноти, саме тепер проведено підземний нуклеарний вибух всупереч найновішим заборонам.

Четверта Світова конференція жінок відбувається на підставі рішення Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй з 14-го грудня 1990 року, щоб зробити п'ятилітній огляд здійснення державами постанов, прийнятих у Найробі — документу „Стратегія на майбутнє для поступу жінок до 2000 року" (з липня 1985 року). Було прийняте друге рішення асамблеї, коли визначено дату конференції на час від 4-го до 15-го вересня ц.р. та прийнято згоду Китаю відбути її у Пекіні.

Підготову конференції доручено Комісії статусу жінок (при ЕКОСОК), яка в березні 1992 року вирішила відбути також форум недержавних організацій (НДЖО) від 30-го серпня до 8-го вересня ц.р. Призначену спочатку місцевість на форум китайський уряд змінив, перенісши у більш відповідне місце, віддалене 50 км від Пекіну, щоб примістити 30,000 зареєстрованих жінок із цілого світу.

Конференція відбудеться під гаслом „Акція для рівноправности, розвитку і миру", а предметом нарад після вступних декляративних промов представників окремих держав-членів ООН буде документ „Програма дії" для розв'язки всіх критичних проблем: убогість, насилля, неписьменність, нерівний доступ до засобів для охорони здоров'я і навчання, ролі жінок у збереженні довкілля, браку доступу до керівних постів у політичному і економічному секторі і т.п. Документ складений на принципі, що права жінок є в категорії „людських прав", ґарантованих універсальною декляраціею людських прав (1948) і новішою Віденською декляраціею, де сказано: „Людські права жінок і дівчат-дітей є інтеґральною неподільною частиною універсальних людських прав. Повна участь жінок у політичному, громадському, економічному, соціяльному і культурному житті, на крайовому, реґіональному і міжнародному рівні та викорінення усіх форм дискримінації за приналежністю до статі є в першому пляні завдань міжнародної спільноти" (Віденська конференція людських прав, червень 1993).

Усі ці проблеми будуть обговорені і на НДЖО форумі, що є по суті „голосом народу з низів", під аспектом безпосередніх дійсних потреб жінок, що й вміщується у кличі форуму „Дивіться на світ очима жінок". Висновки нарад із форуму будуть передані на конференцію державних представників у формі побажань-рекомендацій, а то й у формі особистих виступів (звичайно кілька представниць НДЖО дістає слово в імені кокусових груп). Вплив на рішення конференції мінімальний, бо там будуть свої клопоти із „застереженнями" до деяких постулятів документу зі сторони окремих держав, контроверсійних або більш прогресивних. А щоб конференція в системі ООН була успішною, то повинна закінчитися одноголосним ухваленням „Програми дії".

Як же щодо участи українських жінок у Китаї... Добра вістка прийшла з України, що коло 60 жінок вибираються туди — одні на конференцію у складі державної делеґації, інші — на НДЖО форум. Щоб лиш дістати потрібну кількість віз, бо їх участь вперше на жіночій конференції із своєї держави має велике престижеве значення, щоб увійти у міжнародний жіночий рух. Треба б поправити інформацію в новинці („Свобода" з 17-го серпня), що предметом нарад є „Програма Акції", а не вужча „Конвенція для усунення всякої дискримінації супроти жінок" із 1979 р., яку Україна ратифікувала і яку щорічно перевіряє комітет експертів, до якого, між іншим, входить Ніна Ковальська від України.

До Китаю поїде також невелика делеґація Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), в склад якої входить: Оксана Соколик, голова СФУЖО і делеґації, Анна Кравчук, голова, й Ірина Куровицька, референтка зв'язків Союзу Українок Америки, і делеґатка СУАвстралії. Ця група зарепрезентує на НДЖО Форум свій панель „Нуклеарна катастрофа і її наслідки для жінок і дітей". Тема актуальна у світі, тим більше перед 10-літтям катастрофи у Чорнобилі. Заприязнена НДЖО „Світова передача інформації" (д-р Христина Дурбак, голова) приєднається до групи (якщо делеґатка дістане вчасно візу) та дасть до диспозиції свій новий журнал „Огляд Світової Екології".

Делеґація СФУЖО невеличка у порівнянні до її присутности на трьох попередніх жіночих конференціях: Мехіко Сити (1975), Копенгаґен (1980), Найборі (1985), з кількістю понад 20 на кожній. Правда, тоді спонукою була потреба довести до відома світу про порушення прав України і про долю жінок-політичних в'язнів та їх родин. Тепер же цілі стали більш загальнолюдські, під які підпадають й специфічні проблеми жінок України. На форумі буде нагода підшукати відповідні програми, а також пам'ятати про одну з ділянок, що все ще є актуальною і спільною для всіх жінок. Це питання людських прав — чи то щодо жінок, чи загалу суспільности, чи меншин, і про це на Форумі будуть дебати. Тут входить і питання кари смерти, тінь якої висить над нарадами, яке з дипломатичного погляду, мабуть, не буде порушене на конференції. Зате на форумі Міжнародна амнестія подасть свою статистику (як і давніше): де смертні кари, де тортури, де безсудове зникання осіб (політичні вбивства). Треба, отже, ознайомитися з фактами. Проблема кари смерти була додана у програмі 49-ої Генеральної асамблеї (1994-1995) до точки 100 „Людські права", тоді передана під дискусію на Третій комітет і там застрягне на кілька літ, бо є ще цілий ряд держав, де кари смерти вважають необхідним атрибутом суверенности.

Із гострою критикою стрінувся недавно і представник України після звіту на Комітеті прав людини в Женеві відносно Міжнародної угоди громадських і політичних прав. Згідно зі статистикою Міжнародної амнестії в Україні виконано 60 смертних кар у 1994 році (мабуть, така ж кількість і в 1993 році) і у в'язницях все ще мають місце тортури. Турбуюче питання — чи ж треба Україні цієї найвищої кари, від якої звільнені лиш вагітні жінки? Чи не можна б — не чекаючи на зміну конституції і залишків старого режиму — провести реформу шляхом окремого закону. Мова про це тому, бо на НДЖО форумі в Китаї, над яким тяжітиме тінь смерти і відгомін недавніх пострілів, питання буде поставлене, і нашим делеґаткам треба б бути приготованими.

Д-р Юрій Криволап*

„БЛАЖЕН, КОГО ТИ ОБРАВ І ПРИЙНЯВ, ГОСПОДИ..."

(На нев'янучий вінок св. п. Патріярха Володимира)

I

...Святий Боже...

Накрапав дощ. Плакала Україна, оспівуючи свого Патріярха, відпроваджуючи Його прах на вічний спочинок, де вже нема „ні недуги, ні смутку, але вічне життя".

...Святий кріпкий...

Боже, Боже, скільки мук натерпівся цей праведник протягом свого земного життя за віру Христову та за свою Батьківщину-Україну. Ув'язнення... Колима... Мордовія... Якутія... Чим більше фізично знущалися над ним недруги нашого народу, тим більше зміцнювався духово, ще більше гартувався і ще з більшою завзятістю боровся за відродження Української Православної Церкви, яку, подібно, як колись Спасителя, невірні продали за срібняки та червінці.

...Святий безсмертний...

У домовині, збитій із звичайних дощок, лежить український Патріярх — покірний і мовчазний. Тримає твердо хрест і жезл владики. Довкола повно люду: вірні віку різного, похилі й молоді, священослужителі, єпископи... Ніде не видно було тільки чиновників „власть предержащим". Вони, бачите, його недолюблювали! І, можливо, тому, що він усе своє страдницьке життя присвятив одній-однісінькій меті — боротьбі за визволення України з-під чужого ярма та за відродження в ній святої рівноапостольної УПЦеркви, підвалини якій ще в сиву давнину заклав учень самого Спасителя — Апостол Андрій Первозванний. Недолюблювали вони його ще й тому, що був він проти фарисейства і торбохватства. Він осуджував тих, які лише для людського ока міняли офіційні вивіски (та ще й не всюди!) на дверях своїх кабінетів, але й надалі залишалися слугами інтересів ворожих для України та її духовости сил.

...Помилуй нас...

Відспівування відбувалося у Володимирівському соборі. Похоронні відправи у св. Софії, святині святинь українського народу, чиновники демократичної України не дозволили. Мовляв, державний заповідник, можуть понищити. Мабуть, забули, що навіть в комуністичній Україні 20-их років ця святиня була катедрою Митрополита Василя Липківського, аж доки Москва не наказала знищити УАПЦ, розстріляти її Митрополита, а святині українського народу перетворити в конюшні, склади, клюби або й цілковито зруйнувати. Деякі храми, після пограбувань, передано РПЦеркві, а деякі, такі як св. Софію, перетворено в „заповідники" та „музеї атеїста". А, можливо, хотіли прислужитися сусідові на півночі (навіщо гнівати „старшого брата"?!) та його п'яту колону в Україні — представників Московської Патріярхії. Взагалі ж, вражає якась незрозуміла ментальність наших сучасних чиновників. Вони й надалі, після майже чотирирічча від проголошення незалежности України, як чорт ладану, бояться всього, що пов'язане з українською духовістю!

...Небезпечна путь, якою я йду звідси...

Сумні тони гуцульських трембіт проводять українського Патріярха на вічний спочинок. Ось його труну винесли з подвір'я Володимирського собору і траурна процесія, повернувши вліво, на бульвар Шевченка, рухається в невідоме. Ще й до того часу чиновники не скінчили торгуватися за місце поховання Патріярха. Невже так, як і першого, українським православним доведеться ховати й свого другого Патріярха на клаптику української землі в гостинній Америці? Бож, як бачимо, в незалежній Україні чиновники не можуть знайти належного місця...

...Накрапає дощ. Процесія продовжує свій похід до Володимирської вулиці. Попереду хрести, хоругви, прапори, співці, духовенство, домовина Патріярха, а за ними — тисячі вірних. Між ними багато знайомих облич — депутати, колишній Президент демократичної України. Тут і старшини різних звань ЗС України, уніформовані члени УНСО, діти і підлітки. Виглядає все тихо, спокійно. Здається, ніщо не віщує ніякої біди, ніяких клопотів. Щоправда, час від часу на адресу процесії доносилась російська лайка, „матерщина" окремих осіб, які де-не-де підпирали плечима стіни будинків на бульварі Шевченка: „Куда вы прьоте?", „западники!", „бандеровцы", „бандиты", „вы куда — святой Софии захотелось? И не думайте, никто вам Софин не отдаст"... А матюки... Прикро було слухати всі ті лайки. Проте, більшість з часом не звертала на них уваги. Процесія дійшла до перехрестя Володимирської. Шлях до св. Софії лежав вліво по Володимирській, але її перегородили загони омонівців у шоломах, з палицями та з охоронними щитами. Дорогу Патріярхові до св. Софії було відрізано...

...Блаженні ви, коли ганьбитимуть вас..: Мене ради...

Виглядало, що чиновники таки вирішили не допустити тіла Патріярха в українську національну святиню. Можливо, боялись, що це евентуально означало б і їхню загибель. Тому вирішили ще раз плюнути в душу українського народу і пустити на нього загони озвірілих омонівців... Почулись звуки, подібні до пострілів, тупі удари палиць, розпачливий крик жінок і дітей та запах сльозоточивого газу.

(Продовження буде)

** Д-р Юрій Криволап — професор мікробіології медично-стоматологічного факультету Мерилендського університету в Балтиморі, Мд. На похороні Патріярха Володимира брав участь, як член офіційної делеґації УПЦеркви в ЗСА. В склад цієї делеґації входили: від Собору Єпископів — Владика Паїсій; від духовенства — протопресвітер Василь Дяків, голова Консисторії, та від мирян — д-р Юрій Криволап, секретар Ради Митрополії.*

Леся Храплива-Щур

Ті, кому не дають медалів...

Ярослав Малицький, „Закована молодість". В-во „Каменяр", Львів, 1994, серія „Пам'ять-свідок".
Микола Андрусяк, „Ув'язнена скрипка". Бібліотека „Агро", Коломия, 1992.

„Не може бути й мови, щоб ставити знак рівности поміж героїчними воїнами великої вітчизняної війни та людьми, які з ідеї чи з якихось інших причин воювали в цій війні по противній стороні!"

Отаке сказав голова Верховної Ради України Олександер Мороз, перебуваючи недавно в Канаді, у відповідь на питання телерепортерки, яка хотіла знати, чи є вигляди на визнання ветеранів УПА „воюючою стороною".

Коментарі самозрозумілі. Така дійсність, таке становище обраного всенародного голови парляменту української держави у чотириріччя її існування.

Знаємо, що ветерани „вітчизняної" одержали російські медалі із двоголовим орлом з нагоди півстоліття „побєди", і лиш небагато із них мало досить людської гідности, щоб відмовитися від такого відзначення. Та такі медалі й не личили б борцям, яких провідною ідеєю було „Геть від Москви". За цю ж ідею були вони готові покласти роки свого молодого життя, а то й саме життя. Вони ж цих медалей, щасливо, й не дістали. А обов'язок — відзначити та пошанувати їх належно — залишається приватній ініціятиві однодумців. Як, зрештою, і багато інших дій, які повинна б сповняти держава.

Не мова тут про металеві обтяження стомлених ветеранських грудей, навіть не про холодні бронзові чи камінні пам'ятники, які виростають у світлу пам'ять героям. Йдеться про громадське визнання й пошану, про збереження пам'яті, про їх життя й страждання, відвагу й витриманість, які вирізнювали їх понад пересічних громадян. Зрештою, ця пам'ять належить нашим праведним героям та мученикам не лише задля справедливости супроти них самих. Історії їх життя — це нерозривна й незаступима частина пам'яті народу, його духової скарбниці, яка належить нащадкам. Яка доказує, що ми живі та маємо право на життя.

Саме з цього погляду варто відзначити дві скромні книжечки, які появилися в Україні за останні роки, коли така поява стала можливою.

Ярослав Малицький, автор книжки „Закована молодість", — ветеран не якоїнебудь армії, а восьми років таборів у моторошновідомому всім Казахстані. Та не був це шлях тільки безвинного, пасивного страждання. Правда, заарештували безвинно дев'ятнадцятилітнього хлопчину, і то на основі незвичайно хитро інсценізованої провокації. Але мав той хлопець здорові зародки родинної традиції свідомого українського села. Мав ту силу, яка втримала його на поверхні впродовж восьми важких років тюрем та заслання в казахстанському Екібастузі. І серед усіх нелюдських просто умов, молодець виробився на справжню велику індивідуальність — борця-провідника. Бож безоглядна боротьба йшла потайки — не лиш за власне фізичне та духове виживання, але й проти гніту начальства, проти співв'язнів — злочинців, „битовиків". Ярослав Малицький визрів у цій боротьбі на знаменитого організатора. Показовим може бути різдвяний вертеп, який він зорганізував у 1956 році та яким не лише зміцнив дух друзів, але й вміло „зашахував" табірних вельмож-оперів. Став висловом незалежности тих, що їх зламати неможливо.

Пізніший шлях автора — його журналістична, літературна та громадська діяльність: нині він редактор часопису „Нескорені" та голова обласної ради Спілки Політичних В'язнів України. Це послідовне продовження його раз обраного шляху.

Розповідь автора спокійна, речева, але тим більше переконує. Назвав він цей свій твір скромно „Спогади — нариси — публіцистика". Та цього не сказав, хоч воно й розуміється само собою, що його безпретенсійна розповідь — це матеріял до якогось великого мистецького твору, може й на зразок „Кому дзвонять дзвони". Ним же Гемінґвей захоплював десятиліттями весь світ, нишком викликаючи при тому симпатії до комуністів, які боролися в еспанській війні. Нам, до наших „Дз...нів", яким належне місце у світовій літературі та світогляді, щойно збирається матеріял. Отакий, як „Закована молодість".

Трохи інша „тонація" другої книжки, „Ув'язненої скрипки". Микола Андрусяк переказує надзвичайно живо (аж годі відірватися від книжки!) спершу життєрадісні настрої молодої, здібної студентки Вищої Музичної Школи ім. Миколи Лисенка у Львові, яка на додаток мала щастя, що вибрав саме її, з вінка захоплених поклонниць, студент, визначний спортовець та революціонер Омелян Грабець. Зв'язавши з ним свою долю, Галина вступила, більше чи менше свідомо на свій життєвий шлях, свою Одиссею та свою Голгофту. Народження та виховання двох синів-соколів в умовах постійних переслідувань та втеч, і врешті — Воркута: передбачена доля дружини командира УПА „Батька", що ним став її чоловік. А він же згинув у боях на Правобережжі, „у Христовому віці" — було йому тоді 33 роки.

З Галиною Грабець, можливо, в інших обставинах світової слави скрипачкою, пішла у тайґу і її улюблена скрипка. Грала на ній у кожну вільну хвилину після нелюдяно-виснажливої праці. Влаштовувала, на вимогу табірної влади, концерти та вистави надзвичайно високого рівня, в умовах ніяк не пригожих для мистецтва. Розповідь ця багато в чому нагадує славний повоєнний фільм із Венессою Радґрейв „Гра на час" — про оркестру жінок-в'язнів у німецькому концтаборі. Фільмом цим захоплювалися мільйони глядачів, кріпилися красою духа пригноблених, приречених мисткинь...

А що, якби так розказати світові, що Галина Грабець опісля добровільно відреклася своєї єдиної потіхи — гри на скрипці, у солідарності із дружиною відомого композитора Василя Барвінського, яка була її співв'язнем і якій відібрали можливість грати на фортепіяні!?

Так, цим можна б справді прихилити увагу та почування всього світу. А в нас... „Скрипка" вийшла накладом півтисячі, у „Молодості" висота накладу навіть не подана... А скільки ж треба тих примірників, щоб прочитали хоч всі близькі авторам душею й поглядами, що в них кожне півслово викликає знайомі спомини й асоціяції? А ще, щоб обов'язково прочитала молодь, ота світлоока, спрагнена якоїсь нової правди (яку так безсовісно використовують всякі ложні пророки та оборонці „старих, добрих часів"!), щоб почула голос батьківської крови та їх заповітів. А скільки ж ще треба примірників, щоб відкрити очі всім отим, хто сьогодні — за паном головою Верховної Ради — не хоче бачити, хто і як змагався за рідну, не імпортовану правду? Адже ж ми хочемо, щоб повірили в неї всі — від Попраду по Донець. Бо тільки на цьому зможе втриматися відроджувана держава!

Щоб „не сонним снилось", щоб пізнали й переко-

(Закінчення на стор. 3)

Звіт М. Лиско

(Закінчення зі стор. 1)

ришин, Відділ 108 з 102 — секретар Микола Бобечко, Відділ 435 з 214 — секретарка Анна Твардовська.

Відділ 888 був створений в Торонто, щоб приймати нових членів, яких придбало Бюро УНС в Торонто, хоч ми будемо продовжувати вписувати нових членів у відділи околиці Торонто.

У травні ми розіслали обіжник до всіх секретарів, інформуючи їх про нову одноразову вкладку поліс WSP і ESP, які ввійшли в силу 1-го липня ц. р. Всі секретарі отримали нові додаткові інформаційні листки про нові вкладки. Нова додаткова забезпеченева програма почнеться у вересні ц. р. і буде тривати до серпня 1996 року. Ми хочемо зв'язатися з 28,000 членами з нашою пропозицією придбати додаткове забезпечення. У підготові до цієї програми я написала до „Свободи" і до „Українського Тижневика", пояснюючи цю програму для наших членів з надією зацікавити членів у цій програмі. Коли ця програма буде успішна, вона збільшить наш річний прибуток, допоможе нашим забезпеченим членам збільшити суму забезпечення і дасть нашим відділам більше активних членів. Ми внесли подання до департаменту забезпечення зменшити нашу рату на ґарантований відсоток на певні поліси, бо на нинішньому ринку знижених відсотків це треба зробити. В нашому бюрі ми міняємо розмети. Всі мужчини, які платили за „Свободу" разом зі своїми вкладками, будуть тепер платити прямо до „Свободи". Від серпня наші розмети будуть включати лише вкладки за забезпечення і братські фонди. Ми будемо також друкувати тільки один розмет для всіх членів: молоді, дорослих і АДД, які будуть на одній листі в поазбучному порядку. Для секретарів це улегшить працю, бо замість трьох будуть мати одну листу.

У березні я була присутня на засіданні Округи Клівленду, Огайо. В квітні ц. р. я була на нарадах Округи Монтреалю. Ця Округа є добре зорганізована і має добрі організаційні здобутки. Там є багато молодих людей, які працюють з місцевими секретарями відділів. При кінці квітня я відвідала Округу Сиракюзи, яка має велике число нових іміґрантів. Ми повинні знайти спосіб охопити їх організаційно. Від 15-18-го травня була я на нарадах Головного Уряду на Союзівці.

Від 7-го до 11-го червня відбувся триденний семінар для секретарів на Союзівці. В ньому взяло участь 16 осіб. Як вже звітовано, курс був запланований для вишколу нових секретарів. Ми ввесь час шукаємо за здібними людьми на становища наших секретарів. Мимо того, що ми влаштовуємо такі курси щорічно, часами є конечно замінити секретаря під час року. Я приготовила „вказівки для вишколу", які я висилаю новим секретарям, коли заходить потреба. Є дуже важно працювати з новим секретарем і помагати йому на новому пості. Від січня я вислала три обіжники до нових секретарів і два нові додатки до книжки вкладок. З багатьма змінами, які заходять в наших забезпеченнях і в нашому бюрі, я присвячую багато часу телефонічно тим секретарям, які просять моєї помочі.

Звіт У. Дячук

Організаційний Відділ. За перших шість місяців приєднано 579 членів життєвим забезпеченям на суму 9,537,724 дол. Бачимо зріст у сумі забезпечення на 2,500,000 дол. від попереднього року, а у членстві спад на 68 грамот. Пересічна сума забезпечення зросла до 16,473 дол. Всі цифри не включають акцидентового забезпечення, якого вже не видаємо. Поміж відділовими організаторами, найкращі успіхи мають: В. Пастушок УНС, — 23 члени; М. Пилип'як; Відділ 496 — 22 члени, П. Шевчук, Відділ — 13-17 членів; Йосип Чабан, Відділ 242 — 12 членів; К. Хільченковський, Відділ 10-11 членів; та Анна Гарас, Відділ 47, і М. Турко, Відділ 63, по 10 членів. Відносно суми забезпечення, то найбільшу осягнув д-р А. Слюсарчук, Відділ 174, у висоті 311,000 дол. забезпечивши дев'ять членів.

У Канаді на першому місці з чотирма членами є радна Т. Мороз і Я. Зорич, Відділ 432.

У Відділі професійних продавців висліди такі: у ЗСА, Дж. Бінчак — 23 грамоти на суму 324,900 дол. і вісім пенсійних грамот на суму 509,833 дол.; Дж. Даниляк — 21 грамоту на суму 681,500 дол. і 15 пенсійних на суму 189,110 дол.; Е. Осціславський — 18 грамот на суму 369,813 дол. і чотири пенсійні на суму 900 дол.; Л. Старух — вісім грамот на суму 283,000 дол. і 11 пенсійних на суму, 74,218 дол.; А. Сміт — сім на суму 56,283 дол. і дві пенсійні на суму 10,225 дол.; А. ЛеДонн — п'ять на суму 170,000 дол. і 10 пенсійних на суму 58,584 дол.; А. Воробець — три на суму 40,000 дол. і дві пенсійні на суму 46,836 дол.; разом — 85 грамот на суму 1,925,496 дол. і 52 пенсійні на суму 889,706 дол.

Десять секретарів та п'ять членів придбали 25 пенсійних грамот на суму 254,233 дол.

В Канаді: Р. Кук — 11 членів на суму 1,440,000 дол., М. Хомин — 36 членів на суму 1,825,228 дол., П. Пішко — 12 членів на суму 700,000; разом — 59 членів на суму 3,965,228 дол.

Коли мова про успіхи Округи, то перше місце взяла Округа Пассейк, виконавши квоту на 60%, а опісля слідують: Трой-Олбані з 58%, та Нюарк з 53%. В Канаді Округа Торонто виконала вже квоту на 45%.

Шукаємо за новими продавцями для Джерзі Сіті. У Пармі погодився продавати забезпечення один з нових еміґрантів Анатоль Сірий. Покищо працює півдня тільки з причини родинних обов'язків.

Секретарсько-Організаційні Курси. Відбулися на Союзівці 8,9 і 10 червня ц. р. Викладали члени Екзекутиви. Учасників було 15, з них 5 було з Канади. Вісім є новими секретарями, а інші заступниками секретарів, або є зацікавлені ними стати.

Союзівка. За шість місяців (перед літнім сезоном) приходи були 234,072.81 дол., на 24,165 дол. менші, чим рік раніше. Відпало одне замовлене весілля і відмовлено один з'їзд. У видатках була загальна сума 434,274 дол., на суму 152,955 дол. менше, чим рік раніше.

Тиждень сеньйорів був, як звичайно, заповнений. З'їзд лікарів був успішний. Приїхали з родинами. Вже зарезервували приміщення на 1997 рік. Два тижні таборів Пташат втішалися великою кількістю учасників. Тиждень 4-го липня не приніс сподіваного доходу. Буря в суботу вечером розігнала гостей, які не доїхали на Союзівку. Каварню будується, але це не мало б значення, бо для успіху треба мати велике число гостей, а цього не бачимо. Союзівка має нового кухаря в особі Андрія Соневицького.

Табір тенісовий у червні мав менше учасників, мабуть через довший шкільний рік у школах. Діточий табір був майже заповнений, було багато більше дітей, чим рік раніше. Табір танку вже має довгий список дітей, яким бракує місця.

Учителів українських суботніх шкіл було на курсах 15. Згідно з розмовою з одною особою, яка була в Управі, їх рівень знання був добрий. Багато було новоприбулих осіб, які включаються до нашого шкільництва. Мають великі прогалини браки у знанні історії України. Це були учителі також з Канади, бо у них таких курсів немає. З Монтреалю Т. Мороз післала свою заступницю.

В липні Союзівка віддала 30,000 дол. позички.

Фінанси „Свободи" і „Українського Тижневика". Виходить останнє число „Веселки" з датою червня.

У прибутках бачимо за першу половину 1995 року зріст у передплатах газет на 182,930 дол. (рік раніше 147,674 дол., цього року 330,604). Враз із поверненим запитником одержано передплат на суму біля 140,000 дол. Дотації на пресовий фонд зросли цього року на 16,585 дол. і принесли суму 24,321 дол. За Альманах одержано суму 40,563 дол. на 10,000 дол. більше, чим рік раніше.

У видатках загальна сума цього року дал 857,475 дол., 55,618 дол. менше чим у 1994 році.

Бюро у Вашінґтоні. Закрито з датою 31-го липня ц. р. Ксеня Пономаренко закінчила працю з кінцем червня ц. р., Марійка Ліщак з кінцем липня ц. р., Євген Іванців перебрав до свого дому необхідні справи для викінчення до кінця вересня ц. р.

„Свобода". Згідно з рішенням Головного Уряду проведено опит читачів „Свободи", які вибрали більшість голосів задержання щоденника з підвишкою передплати до 75 дол. і 100 дол. річно, відповідно до їх статусу члена УНС, чи нечлена. Був дуже успішний відгук, про який було повне відомлення у наших виданнях. Контролер Іван Винник і почесний член Головного Уряду Володимир Сохан провели перевірку поверненого запитника і здали перед членством і читачами повний звіт. Від того часу ще одержано кілька десяток додаткових запитників, але вони не мали вже впливу на проголошене рішення. Як вже згадано раніше, читачі долучили передплату на загальну суму біля 140,000 дол. Ці вплати ми процесуємо і є надія, що скоро отримані передплати впорядкується.

Тепер перед нами є нове адміністративне завдання — перенести передплатників-мужчин, які платили за газету враз із забезпеченевими вкладками, до адміністрації „Свободи". Це дуже допоможе втримати порядок і відтяжить секретарів від обов'язку пояснювати членам писемно чому через передплату „Свободи" зросли їх вкладки.

В парі із запитниками отримано дуже багато різних завваг і побажань відносно щоденника, як і УНСоюзу. Про голоси наших читачів появилося моє звідомлення у пресі під заголовком „Vox Populi — Vox Dei". На справи УНСозу стараюся відповідати листовно, бо запити такі різні, що не можна зібрати їх під один знаменник. І тут маю ще великі залеглості.

Але мене турбує одна дуже болюча дійсність, а саме вік наших довголітніх читачів. Якщо не постараємося, чи не зуміємо притягнути нових читачів, „Свобода" готова завмерти, а ще перед тим сумним кінцем, перейде на тижневик.

З думкою про нових читачів „Свободи" я почала у липні і дальше продовжую тижневі розмови з редакторами „Свободи". Вони приготовили запитник, який має дати редакції певні напрямні, який матеріял читачі тепер читають, а який ні, якого бажають більше, а якого менше, або зовсім не хочуть бачити на сторінках газети. Ред. Зенок Снилик подасть свої завваги щодо вислідів запитника. Але одне є певне (бо багато було завваг), читачі не бажають довгих посмертних вісток і звідомлень з імпрез. Також союзова тематика не є популярна. Треба нових колонок, яких очікують і які є цікаві читачам: лікарські, з правничого діла тощо.

Дивлячися вперед, новими читачами щоденника можуть бути нові еміґранти і до них треба газету достосовувати. На мою думку, ми повинні раз в тиждень мати сторінку чи дві сторінки додаткові, редаґовані так, як привикли бачити в Україні, та на теми, які нових іміґрантів цікавлять так про справи там, як і у нас, що відносяться до життя і потреб новоприбулих. Річ ясна, матеріяли мусять відповідати законам ЗСА та журналістичній етиці. Такі сторінки матимуть завдання доказати, що ми знаємо потреби новоприбулих і ми бажаємо їх задоволити.

Якщо не зуміємо притягнути нового читача, нова іміґрація, яка буде дальше зростати на числі і силі, знайде собі свій спосіб започаткувати свою пресу, що не принесе користи „Свободи". Я ніколи не вірила в це, що „Свобода" не має конкуренції. Ми мусимо конкурувати також самі з собою і бажати бачити газету кращою з одного дня на другий. А за технологію, яка це уможливлює, ми подбали.

Обговоривши ще кілька поточних справ, які не вимагали рішення, предсідник У. Дячук закрила ці наради.

Звіти заступників предсідників

Заступник предсідника д-р Н. Олесницький звітував обширно про свою працю в Комітеті Оборони Української Спадщини при УНСоюзі, який він очолює, специфічно про акцію протесту проти телекомпанії Сі-Бі-Ес і її програми „60 хвилин". Комітет в цій справі співпрацює з багатьма українськими правниками і координує дію з УККА.

Д-р П. Саварин звітував про свою поїздку до Монтреалю, де він брав участь у конвенції українських підприємців і де він відбув зустріч з Округою УНС, що її очолює радна Текля Мороз.

Доповідь Р. Іванченко про державотворення в Україні

Раїса Іванченко, історик і письменниця, автор багатьох історичних романів, перебуваючи недавно в Америці, прочитала ряд доповідей. Одну з них, присвячену темі державотворення в часи княгині Ольги та в сьогоднішній Україні, вона виголосила в Дітройті 18-го липня на запрошення 60-го Відділу СУА, що носить ім'я цієї княгині.

Доповідь відбулася при допомозі Окружної Управи СУА і зібрала поважну кількість слухачів.

Заки перейти до головної теми, доповідач розповіла дещо про себе, щоб змалювати обставини, в яких людям її покоління доводилося вчитися і працювати. Коли вона була аспіранткою Київського Університету, вона захопилася постаттю Драгоманова і вирішила написати про нього дисертацію, що було нечуваною річчю в ті роки. Академік Білодід, почувши про її намір, здивовано спитав (звичайно, по-російськи): "Что ты берешь такую тему? Зто незащитительная тема. Возьми что-нибудь про роль партии..." Однак, вперта аспірантка не послухалася намовлень академіка, написала таки дисертацію про Драгоманова, захистила її і навіть спромоглася видати її як монографію. Вілодід зі здивованням тільки здвигав плечима: "Ну, ти ходиш по лезі ножа", і дійсно треба подивляти сміливість молодого історика, бо відразу по виході її книжки, вона опинилася під пресією комуністичної критики, її "громили з усіх трибун". Їй заборонили читати курс історії України (бо вона починала його з Кия, а не з XIV сторіччя, з Галицько Волинської держави, як того вимагала "державна програма"), доручили натомість викладати методику для шкільних вчителів історії...

Попри все це вона не падала духом, поринаючи у світ творчої уяви і пишучи свої романи. В ті часи комуністична критика твердила, що історичний роман, як жанр, віджив своє, не цікавий і не потрібний совєтському читачеві. А в дійсності Раїсі Іванченко українське видавництво замовило історичні оповідання для дітей та... не наважилося їх надрукувати.

Р. Іванченко писала, не сподіваючись побачити свої твори надрукованими. Та ось у 80-ті роки, особливо після Чорнобиля, політичний тиск дещо послабшав, і стихійно серед людей пробуджується жага знання історичної правди. Українська книжка набуває нечуваного попиту, особливо на історичну тематику. У 1982 році вийшло аж два романи. Іванченко: "Гнів Перуна" та "Золоті стремена", популярний скорочений варіянт. У 1988 році вийшов роман "Зрада або як стати володарем", теж про часи Київської Руси – цей роман розхопили впродовж 20 хвилин. І так було з усіма історичними романами, які з'являлися тоді: Романа Іваничука, Павла Загребельного та інших. Вони виходили стотисячними накладами, по кілька разів. Це було початком національного відродження – з книжки, і ідеї, зі слова. "Якщо слово відповідає історичній правді, – сказала Іванченко, – то воно безумовно робить переворот у психіці людини". Провідною думкою усіх романів Іванченко була державницька ідея. Автор хотіла показати, як творилася українська держава різними історичними постатями, починаючи від Кия. Останній, четвертий роман з серії про Київську Русь, який вже готовий до друку, це "Отрута для княгині" про княгиню Ольгу. До цієї теми авторові було нелегко підійти через низку загадкових моментів в історії княгині. Звідки вона походила? Хто вона була? Почалися розшуки по архівах, літописах – українських, суздальських, болгарських.

І от нарешті приходить переконання: княгиня царського болгарського роду, не зі Пскова, а з Плескова. Була вона справді "мудра", як твердять літописці. Вона ввела економічні реформи, зокрема упорядкувала податкову систему, яка діяла до кінця існування Київської Руси. Болгарське походження Ольги пояснює і поведінку її сина Святослава-завойовника, який вперто воював з Болгарією, очевидно домагаючись посісти трон свого предка. Досліджуючи болгарські джерела тієї доби, письменниця приходить до висновку, що наколи цар Симеон добре розумів небезпеку культурної аґресії з боку Візантії та Риму і намагався підвищити місцеву болгарську культуру, то його нащадок, цар Петро, не зміг протиставитися натиску "вищої" культури, і це вкінці привело до занепаду його держави. Тут очевидна паралеля до долі українців, самобутню культуру яких підпорядковувала собі Росія з її "вищою" культурою. Власне ця паралеля послужила нагодою доповідачеві перейти до сучасних процесів державотворення в Україні, включаючи вибори, в яких вона брала безпосередню участь, як кандидат до Верховної Ради від Дніпропетровщини.

Р. Іванченко розповіла про тотальну зросійщеність тамтешньої інтеліґенції, про брак українських підручників у школах в той час, коли Міністерство Освіти України одержує гроші з Росії для друкування підручників для російських шкіл. В Україні тепер справжня мовна криза, йде наступ російських шовіністичних кіл проти українського слова в усіх галузях суспільного життя. Ось офіційні дані Міністерства Національних Меншин та Релігійних Культів: дві з передач в радіо і телевізії ведеться російською мовою; за останні два роки в Україні з'явилося 400 нових газет, з них українською мовою лише 103. Ця інформативна аґресія насаджує чужі інтереси, чужу ментальність. Однак, як свідчить історія, шовіністичні сили, якщо перемагають, то не на довго, і розпад Росії неминуче буде продовжуватися. Для українців настав той момент, коли слово це зброя. Потрібно, сказала Р. Іванченко, "змінити, переламати свідомість в бік розуміння, що ми є народ державницький, маємо велику державницьку історію і мусимо її відстоювати і далі, інакше ми не втримаємося в історії". І це торкається нас усіх, включаючи діяспору.

Коли чуємо, сказала Р. Іванченко, що діяспора втомилася й розчарувалася, то подумаймо про тих людей в Україні, які допомагають її будувати – вони також втомилися і мабуть дещо більше, ніж діяспорці. Їм неймовірно тяжко було вижити, не збожеволіти. Р. Іванченко із захопленням згадала українське жіноцтво, отих безіменних скромних вчительок та бібліотекарок, які становлять "справжніх будівничих національної державности, бо вони були і є носіями державної ідеї, залишилися ними попри всі негаразди".

Коли настає критичний момент, саме ці "просвітянки" йдуть пікетувати Верховну Раду, напевно на чолі з головою київського крайового об'єднання "Просвіта", Раїсою Іванченко.

Ася Гумецька

Ті, кому...

(Закінчення зі стор. 2)

налися, що, звичайно, не можна ставити знаку рівности між праведними борцями за право свого народу та трагічними постатями, які стояли „не за Україну, а за її ката" — спантеличені ворожою пропаґандою, чи то просто під страхом револьверів політруків за плечима — йшли загарбувати світ для імперії зла...

Так, кількість примірників повинна йти в мільйони, щоб стало для всіх... Для цього чекаємо нових, великих меценатів, на зразок колишніх Симиренків та Чикаленків. Відомо, що поволі починає нагромаджуватися капітал у руках наших власних, українських підприємців. Знали б лиш вони, як його належно застосувати на зріст вартостей свого власного народу...

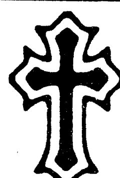
ВИСТУПАЮЧИ НА з'їзді партії Гоміньдан, яка є правлячою в країні від 1949 року, президент Тайвану Лі Денґвей закликав Пекін нагайно припинити випробування бойових ракет поблизу острова. Ці випробування створюють велику загрозу для 21-мільйонового населення Тайвану, який пекінська влада вважає своєю „бунтівною провінцією". Пекін дає до зрозуміння, що силою змусить тайванців відмовитися від наміру вийти з дипломатичної ізоляції і домогтися міжнародного визнання. Президент Лі Денґвей запевнив, що „не поступиться перед тиском" і продовжуватиме розвивати „прагматичну дипломатію", щоб знайти місце на міжнародній арені для республіки Китай, як себе офіційно називає Тайван.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого й улюбленого
МУЖА, СИНА, БАТЬКА, БРАТА, ШВАҐРА, ВУЙКА І ЗЯТЯ

бл. п.
д-ра проф.
ЄВГЕНА ЛАЩИКА

будуть відправлені заупокійні Служби Божі у вівторок 29-го серпня 1995 р. в церквах:
св. Архангела Михаїла в Дженкінтавн, ПА о год. 9-ій ранку,
св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.,
св. Йосафата в Воррен, Миш.,
св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.;
в Україні:
в Устю Зеленім,
в Івано-Франківську;
в Англії:
в церкві св. Покрови в Галіфакс.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
В глибокому смутку дружина Люба з родиною

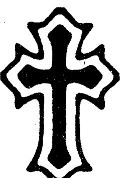
Ділимося сумною вісткою з Українським громадянством, що в п'ятницю, 18-го серпня 1995 р., з волі Всевишнього, на 75-му році тридолюбного життя,по тяжкій недузі, відійшов у вічність

бл. п.
ГРИГОРІЙ ЦЕБРІЙ

довголітний член парафіяльного хору
св. Юра в Ню Йорку

ПАНАХИДА відбулася в неділю і понеділок, 20-го і 21-го серпня 1995 р., в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.
ПОХОРОН відбувся 22-го серпня 1995 р., з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.
Горем прибитій родині — дружині, дочкам з родинами та ближчій і дальшій родині складаємо найсердечніші вислови співчуття.

Вічна йому пам'ять!
Управа, дириґент і члени парафіяльного хору.

З болем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу 19-го серпня 1995 р. у Філядельфії, ПА, з волі Всевишнього відійшов у вічність на 94-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІД

бл. п.
ДМИТРО ЯСІНСЬКИЙ

ур. в м. Станиславові, Україна.

Горем прибиті:
син — БОГДАН з дружиною ТАНЕЮ та дітьми РОМАНОМ, ІРИНОЮ і МАРТОЮ
дочки — НАДІЯ з чоловіком о. БОГДАНОМ ЖЕЛЕХІВСЬКИМ та дітьми БОГДАНОМ і УЛЯНОЮ
— МАРІЯ з чоловіком АНТОНОМ МУРОВАНИМ та дітьми ХРИСТИНОЮ і МАРКОМ
— ЛІДІЯ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ КОЛЄР та дітьми АНДРІЄМ і ЛАРИСОЮ
дванадцять правнуків
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді, Україні та Арґентині

Панахида відбулася в неділю 27-го серпня в похоронному заведенні Насевича о год. 6:30 веч. Похоронні відправи відбулися в понеділок 28-го серпня 9:00 рано в Катедрі Непорочного Зачаття, Філядельфія, ПА. Тлінні останки покійного спочили на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ТЕНІС НА СОЮЗІВЦІ

Відбувся турнір подвійних ігор

Фіналісти в подвійних іграх з Ю. Грабцем (посередині). Зліва — С. Сосяк, Д. Сосяк-Ґаланжка, В. Попель і О. Терлецький.

Ю. Попель (посередині) вручив нагороду фіналістам (зліва): Ю. Грабець, Ю. Савчак, О. Терлецький і Л. Воробкевич.

Союзівка. — Змагання в подвійній та мішаній грі відбулися на кортах Союзівки, а півфінали і фінали на кортах закритої арени в готелі „Невеле" з причини дощу.

В групі чоловіків перше місце здобули Юрій Савчак і Юрій Грабець.

У турнірі, що відбувся в суботу і неділю, 5-го і 6-го серпня, взяло участь з пар в групах чоловіків і мішаних пар.

У фіналах чоловічої групи пара Савчак-Грабець перемогли Олька Терлецького і Левка Воробкевича вислідом 6-3, 6-1. У півфіналах Савчак-Грабець елімінували Степана Сосяка і Андрія Бурчака 7-6 (7-3), 6-1, а Терлецький-Воробкевич Лесю Білак і Юрія Попеля, 6-3, 6-2.

У групі мішаних пар першенство здобули Степан Сосяк і Донна Сосяк-Ґаланжка, перемагаючи у фіналі Віру Попель і Олька Терлецького, вислідом 6-2, 6-1.

У групі переможних (чоловіки) перше місце здобули Ігор Луків і Оллі Кордеро.

Турнір влаштував Карпатський Лещатарський Клюб, а перевели його Ю. Савчак, Ю. Попель і Ю. Грабець.

Поетеса і співачка з Прикарпаття

Дехто уважає, що рух історії відбувається по спіралі: історичні події і процеси періодично мають аналогії на щораз вищому рівні суспільного розвитку. Спираючись на цю думку, спробуємо простежити одну цікаву паралель.

Для цього мусимо перенести свою уяву в часи давноминулі, а саме в середину XVII століття. Тоді в Україні палахкотіла пожежа Хмельниччини. Наш народ зробив відчайдушну спробу створення своєї державности. То була справедлива війна, але, як і кожна, вона несла з собою кров, смерть і руїну. Опалені її вогнем, люди нерідко ставали черствими, жорстокими, мстивими.

І от чудо: серед згарища цвіла небачена квітка, ніжна і незаймана.

Маруся Чурай. Це ім'я стало лреґендою, символом української пісні і незбагненної душі українки. У збуреній війною Полтаві красуня-козачка творила і співала пісні, яким судилося стати народними. У той важкий час вона зберегла найкращі людські почуття, відігрівала змучені і зашкарублі серця своїх земляків. І полтавські козаки, йдучи в похід, а значить, на можливу смерть, співали Марусині пісні.

Н. Иванишин на сцені в Стрию

Відтоді минуло майже три з половиною століття. Україна переживає новий великий перелом, період змін і потрясінь. Прийшла нова війна — за фізичне виживання, за людські душі. Інфляція, безробіття, анархія, дезорієнтована молодь без духових вартостей та моралі. І раптом, ніби сонячний промінь серед грозових хмар — вона. Дівчина, котру Всевишній благословив безсмертним даром.

Вродлива і ніжна, тендітна і духово сильна, життєрадісна і мудра, наділена душею глибокою і чистою та голосом дзвінким і милозвучним — така вона, Наталя Іванишин, поетеса і співачка з Прикарпаття, молодша сестра Марусі Чурай.

Перше, що вражає при зустрічі з нею — це потік світлої соняшної енергії, яку випромінює ця дівчина. Така ж і її творчість. Поезія Наталі висока, але не обтяжена зайвою пишномовністю: задушевна, але не пустодзвінна — характерна риса Наталчиних віршів. Тематика їхня корінням сягає у вічність: це роздуми над суттю життя, святістю кохання, християнською духовістю, пропущені крізь призму сприйняття яскравої особистости.

Римоване слово молодої поетеси несе в собі великий музичний потенціял, тому не дивно, що її вірші часто стають піснями, музику до яких пише і сама Наталя, і інші автори.

Ця талановита дівчина народилася двадцять років тому в Стрию. Закінчила середню школу, потім Львівське Педагогічне Училище, а нещодавно вступила на факультет журналістики Львівського Університету.

Її поезії часто друкувалися у галицькій періодиці. А минулого року Наталя вийшла на сцену стрийського пісенного фестивалю „Цвіт папороті" і відразу завоювала і публіку і жюрі: їй було присуджено звання лавреата фестивалю. Цього року Наталю визнано кращою авторкою і виконавцею стрийського естрадного „шляґера". Додамо до цього зацікавлення її творчістю відомих діячів української культури: поетеси Марії Людкевич, барда Василя Жданкіна, „поп"-зірки Левка Бебешка, поета і художника Михайла Левицького.

Липень 1995 року позначився ще одним великим успіхом у творчій біографії Наталі Іванишин: тернопільське Видавництво „Збруч" випустило першу збірку її віршів.

„Під куполом неба" — так називається цей вінок поезій, упорядкований М. Левицьким. Презентація книжечки відбулася в Стрию, а сьогодні я маю за честь познайомити з творчістю молодої поетеси українську громаду в Америці.

Володимир Бобечко
Стрий, Україна

Перед...

(Закінчення зі стор. 1)

до Тайпею, на сесію ліґи, щоб похвалитися українськими „свободою і демократією"...

Одначе й у самій лізі відбуваються нелогічні речі. Хоч її голос гостріший і безкомпромісовіший, ніж голос ООН, але щодо конкретного результату, то вони майже однаково безпорадні. Керівники Української ланки привезли на теперішню нюйоркську сесію резолюцію з осудом російської аґресії в Чечні. І що ж? „Величезана багатомільйонова держава завойовує маленький народ, відбираючи від нього право не лише на свободу, але й на саме життя,— каже проф. П. Кононенко.— А світ, зокрема ООН, спокійно спостерігає. І спокійно спостерігає наша ліґа...". Української резолюції, хоч вона й викликала очікуваний емоційний резонанс, сесія все ж не схвалила.

Ні, той згаданий порох не так легко струсити з ніг. Звучить парадоксально, але Росія також має своє представництво в лізі. А попередня сесія ліґи навіть проходила в Москві, і це дивно і неприємно: сесія ліґи за свободу і демократію — в столиці держави, яка силою зброї позбавляє інші народи свободи і демократії!

Хоч як тажко і повільно приходить правда до перемоги в міжнародному політичному житті, Україна все надійніше утверджується в ньому, все ближче її знають і краще розуміють. Як колись, у гірші часи, так і тепер, у кращі, цьому активно сприяє західня українська діяспора. Теперішню, 27-му сесію ліґи практично організувала американська ланка, зосібна її президент, віцегубернатор стейту Аркенсо Майк Гаккебі, генеральний секретар Брус Поттер і член екзекутиви Роксоляна Букшована-Поттер. Саме вони подбали про помітну участь у сесії української делеґації. Вже той факт, що відкрив її керівник Української Місії в ООН Анатолій Зленко і першим виступив на ній, дозволяє сказати, що праця сесії великою мірою пройшла під знаком України.

На закінчення розмови ми попросили гостей звести всі їхні враження до найголовніших висновків.

Л. Лук'яненко: „Процес утвердження української незалежности виявився складнішим, а сила російського імперіялізму — страшнішою, ніж ми сподівалися... Останні події в Києві засвідчують, що російський імперіялізм використовує у своїх цілях Церкву...І все ж кожен день додає людей, які розуміють, що тільки на шляху самостійности Україну чекає краща історична доля".

Проф. Р. Гром'як: „Побачивши своїми очима активне українське громадське життя в Америці, ми вважаємо за доцільне, щоб нашу націю в лізі представляли не окремі сили з України і діяспори, а спільна Всеукраїнська ланка..."

Проф. П. Кононенко:„ Буде сильною незалежна Україна — буде й демократична Росія, буде мир в Европі і світі. А повернеться, на дай Боже, Україна в імперію, Европа ніколи не матиме спокою. І Америка так само..."

АМЕРИКАНСЬКІ...

(Закінчення зі стор. 1)

Гра почалася, і ми не можемо допустити, щоб її контролювали інші партнери". Але коли його запитали, чи має він на увазі також Кубу, то А. Вотсон відповів: „Ні. Це неможливо". В той самий час А. Вотсон не міг пояснити, що є причиною такого жорсткого наставлення до Куби, якщо інші комуністичні країни, наприклад, В'єтнам, Китай і Північна Корея, користуються торговельними привілеями.

Коментуючи ситуацію, голова великої сільсько-господарської корпорації з Іллинойсу Двен Андреас назвав антикубинське ембарґо „помилкою, котра триває 30 років".

Та є не менш переконані противники скасування ембарґо. Це переважно американці кубинського походження, у середовищі яких дуже сильні антикастровські настрої.Представник Кубинсько-американського фонду Ґозе Карденас висловився в тому сенсі, що „домагатися скасування ембарґо можуть тільки авантюристи, позбавлені моральних принципів і готових на все заради грошей".

Цей моральний чинник підтримують конґресмени-республіканці. Вони підготували проєкт, який додасть існуючим санкціям ще більшої твердости. Хоч Адміністрація вже заявила, що на цей законопроєкт чекає вето.

У ФЕДЕРАЛЬНОМУ СУДІ міста Ню Йорк лава присяжних розглядає долю дорогоцінної картини Марка Шаґалля, яку вкрадено перед 25 роками і вона знаходилася в руках підозрілого мільйонера Беррі Трупіна на його яхті біля Савтгемптону на Лонґ Айленді. Ця прецінна картина пройшла стільки рук несовісних торгівців, що для суду буде важко тепер рішити хто є головним винним, хоча ним повинен бути Б. Трупін, який купив картину за 100,000 дол., знаючи, що вона була краджена.

ХОЧА ПРОМИНУЛО ВЖЕ 18 місяців від часу арешту шпигуна Олдрича Еймса, який працював в Сі-Ай-Ей, американська розвідча служба досі не подала точного вияснення ролі О. Еймса та шкоди, яку він заподіяв, видаючи американські військові таємниці совєтській розвідці. Звітування в цій справі мали бути готові до березня цього року, але досі ніхто не знає скільки шкоди зробили цей подвійний цей подвійний аґент та його дружина, та які цінні інформації про американську розвідку є в руках Росії.

В КІНЦІ МИНУЛОГО тижня група озброєних мусулман-суннітів напала на кореспондентське бюро англійської інформаційної корпорації Бі-Бі-Сі в Іслямабаді, пакістанській столиці. Погромники трощили все, що потрапляло їм під руки і при цьому кричали: „Геть Бі-Бі-Сі!" і „Смерть шіїтам", а також вимагали випустити з тюрми лідера мусулманської фундаменталістської організації „Вояки друзів Пророка" Азіма Таріка, який винен у розпалюванні релігійного конфлікту між суннітами і шіїтами. А. Тарік не вважає шіїтів за „справжніх мусулман". Десятки років ці дві конфесії ісляму жили в Пакістані у мирі і згоді, а тепер стали смертельними ворогами.

ПОДІЇ

З'їзд евангельсько-баптистського об'єднання

Бервин, Ілл. (ог). — 50-ий Ювілейний з'їзд Об'єднання Українських Евангельських Баптистських Церков у ЗСА відбуватиметься в днях 1-3-го вересня в церкві Благодаті 723 Савт Провіденс вулиця, Віллінґфорд, Па. Гасло З'їзду: „Ювілей перемоги", а тема — „Перемога віри".